

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: P. S., nar., Gruzie,
t. č. pobytem,

proti
žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,
sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2025, č. j. KRPA-168842-10/ČJ-2025-000022-ZZC,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o tom, že se podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) žalobce zajišťuje na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.
2. Žalobce namítl porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, (dále jen „správní řád“), skutkový stav nebyl dle něj zjištěn v nezbytném rozsahu, § 2 odst. 1 a 4 správního řádu,

rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy a neodpovídá okolnostem případu, § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, žalovaný si neopatřil dostatek podkladů, § 68 odst. 3 správního řádu, odůvodnění je nedostatečné, § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců, nebyla přezkoumána důvodnost zajištění, § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, žalovaný zajistil žalobce za účelem správního vyhoštění i přesto, že je v postavení žadatele o azyl, § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nebyla zhodnocena přiměřenost dopadů zásahu do žalobcových práv, zejména práva na osobní a rodinný život, čl. 28 odst. 4 Dublinského nařízení ve spojení s čl. 10 Směrnice Evropského parlamentu a Rady EU ze dne 26. 6. 2013, v průběhu řízení nebylo potvrzeno, že nelze účinně aplikovat jiná, mírnější, opatření.

3. Žalobce namítl, že žalovaný nedostatečně zohlednil jeho individuální situaci spolu se situací jeho rodiny. Uvedl, že žije spolu se svou manželkou, v domácnosti s nimi žijí dvě nezletilé dcery – děti manželky z bývalého manželství. Žalobce je hlavním živitelem rodiny. Manželka trpí zdravotními obtížemi a není schopná rodinu živit sama. Na tom jsou nejvíc trdné právě dcery. V předchozím rozhodnutí o správním vyhoštění bylo mj. konstatováno, že manželka žalobce není schopna dlouhodobě pracovat pro pracovní neschopnost. Žalovaný extenzivně vyložil tvrzení o dostatečném zdraví pro podání svědecké výpovědi na celý případ. Popsanou situaci se žalovaný nezabýval. Žalobcovo zajištění v zařízení je neproporcionální vůči účelu zajištění a je zásahem do jeho práv a práv rodiny, zejména nezletilých dcer. Žalobce dále poukázal na to, že zajištění je prostředkem ultima ratio. Bylo nedostatečně zhodnoceno, zda je možné aplikovat mírnější opatření na místo zajištění. Žalovaný znal místo pobytu žalobce na adrese X, Praha 11, na této adrese již byl v minulosti opakovaně kontrolován, mj. i za účelem výkonu trestu odnětí svobody. Žalovaný dle žalobce opomíjí vazby žalobce na území, když zpochybňuje, že by byl přítomen na udané adrese. Závěr žalovaného je nepřezkoumatelný a jednostranný. Opatření zdržovat se na dané adrese by bylo dle žalobce v jeho případě vhodným opatřením, reflektovalo by i jeho rodinný stav. Alternativně by se mohl hlásit policii. K dalším alternativám zajištění se žalovaný vyjádřil dle žalobce pouze stroze.
4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Poukázal na to, že v případě žalobce byly naplněny podmínky pro jeho zajištění. Žalobci bylo uloženo správní vyhoštění, ve stanovené době nevycestoval a při kontrole dne 26. 5. 2025 bylo zřejmé, že maří rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce je evidován jako nežádoucí osoba od 17. 3. 2025 do 31. 12. 2099. Žalovaný má za to, že rozhodnutí bylo náležitě odůvodněno. Odkaz žalobce v žalobě na porušení právních předpisů nepředstavuje žalobní body. Žalovaný má za to, že se vypořádal s otázkou realizovatelnosti správního vyhoštění. Žalobce je veden v evidenci nežádoucích osob. Nedošlo k nezákonnosti ani nepřiměřenosti. Existuje důvodná obava, že výkon rozhodnutí bude zmařen. K soužití s manželkou se žalovaný v rozhodnutí vyjádřil. Taktéž dostatečně vysvětlil, proč nepřistoupil k uplatnění mírnějších opatření. Žalobce neoprávněně setrval na území, ač si musel být vědom povinnosti vycestovat. Musel počítat s negativními dopady tohoto pobytu. Žalovaný dále poukázal na nevěrohodnost žalobce.
5. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
6. Dle úředního záznamu ze dne 26. 5. 2025 byla v tento den provedena pobytová kontrola žalobce, který předložil gruzínský biometrický pas, na základě kterého byl ztotožněn. Lustrací bylo zjištěno, že je veden v evidenci ENO.

7. Součástí správního spisu je dále rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 2. 12. 2024, kterým byl žalobci zakázán vstup na dva roky. Dále je součástí spisu rozhodnutí o odvolání ve věci správního vyhoštění vydané dne 12. 3. 2025, kterým bylo rozhodnutí o správním vyhoštění potvrzeno.
8. Při podání vysvětlení žalobce uvedl, že je zdrav. Naposledy do schengenského prostoru přicestoval dne 4. 12. 2021 na základě biometrického dokladu, požádal zde o povolení k pobytu jako rodinný příslušník, avšak do dnešního dne neví o výsledku. V ČR se zdržuje na adrese X, Praha. Bydlí zde se svou manželkou a jejími dvěma dcerami. S manželkou se vzali v roce 2020. Do ČR cestuje žalobce pravidelně od roku 2004, od posledního vstupu na území zde je nepřetržitě. Ví o tom, že mu bylo dne 2. 12. 2024 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, proti kterému podal odvolání. O tom, že toto odvolání bylo zamítnuto a byla mu tak platně uložena povinnost vycestovat, nevěděl. Kdyby to věděl, tak by vycestoval. Nyní si je vědom, že se zde nachází neoprávněně. V roce 2007 se zde poznal se ženou, též cizinkou, jejíž dítě přijal za vlastní. Před dvěma lety se dozvěděl, že je hledaný pro neplacení alimentů. Byl také stíhán pro ublížení na zdraví, soud neproběhl. Za neplacení výživného byl 2 a půl měsíce ve vězení, propuštěn byl 10. 12. 2024. Do ČR přicestoval z důvodu, že zde má manželku. Nemá žádný majetek zde ani v Gruzii. Finanční prostředky si zajišťuje brigádně přes agenturu bez smlouvy. Nemá sjednáno zdravotní pojištění. K dotazu ohledně možného uložení zvláštních opatření žalobce sdělil, že bydlí na adrese X. K této adrese má vztah, bydlí zde jeho rodina. Kauci není schopen nabídnout. O azyl zde žádal před 20 lety, po vypuknutí války v Gruzii ale požádal o zastavení řízení a vrátil se do vlasti. Zatím nemá dostatečné finanční prostředky. Je ženatý. Manželka je státní příslušností ČR. Děti manželky s nimi žijí, ve vlasti má žalobce dvě dospělé dcery, s nimi ani jejich matkou však nežije. S rodinou v Gruzii je v pravidelném kontaktu. Má tam také matku. V ČR pečuje o manželku, která má rakovinu. Vycestování žalobce by bylo nepřiměřené vůči jeho manželce, která je nemocná. Sdílí domácnost s občanem ČR. Závazky zde nemá. Navštěvuje ale probační službu a platí výživné na výše uvedené dítě. Nebere léky ani žádné návykové látky. Gruzie je podle žalobce bezpečná země. Na výše uvedené adrese má označenou poštovní schránku.
9. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
10. Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.*
11. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez*

doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

12. K obecným námitkám žalobce ohledně porušení právních předpisů soud uvádí, že tuto jako důvodnou neposoudil. Žalobce pouze ve zcela obecné rovině poukázal na celou řadu právních ustanovení, která měla být porušena, ale nespecifikoval, jak konkrétně mělo v jeho případě k jednotlivým porušením dojít, kdy naopak žalovaný adekvátně poukázal na to, že se v takovém případě nejedná o žalobní bod.
13. K námitce, že mělo být ve věci na místo zajištění aplikováno některé ze zvláštních opatření, soud uvádí následující.
14. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce opakovaně porušoval právní předpisy, nerespektoval vydaná rozhodnutí a nevystěhoval. Od 17. 4. 2025 zde pobýval 40 dnů neoprávněně. Nečinil žádné kroky k vycestování, rozhodnutí o správním vyhoštění v odvolacím řízení bylo vydáno dne 12. 3. 2025, právní moci nabylo dne 17. 3. 2025. Žalobce se také nachází v evidenci nežádoucích osob. Bylo konstatováno, že žalobce se dopustil opakovaného porušení právního řádu, čímž dal najevo svůj vztah k hostitelské zemi. Do postavení – neoprávněného pobytu – se dostal sám.
15. Soud se ztotožňuje s žalobcem v tom, že zajištění představuje prostředek ultima ratio, kdy dochází k omezení osobní svobody jednotlivce. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.*
16. Uvedená opatření představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51). Užití těchto mírnějších opatření však předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu vycestování/vyhoštění. Možnost aplikace zvláštního opatření nutně také závisí na důvodu zajištění.
17. Žalovaný se k možnosti aplikace zvláštních opatření podrobně vyjádřil. K možnosti dle písm. a) žalovaný uvedl, že tuto nebylo možné v případě žalobce aplikovat. Dle žalovaného by žalobce toto opatření pravděpodobně neplnil. Po příjezdu žalobce neevidoval své místo

pobytu, zdržování na žalobcem uváděné adrese by bylo možné jen s obtížemi. Že by žalobce opatření neplnil, je podle žalovaného patrné i z předchozího jednání žalobce. Na území nemá žalobce žádný majetek a neposkytl žádnou záruku, že by se na adrese zdržoval. Je reálné, že se žalobce bude správnímu orgánu vyhýbat.

18. K možnosti dle písm. b) žalovaný uvedl, že složení finanční záruky nebylo rovněž možné, neboť žalobce sdělil, že nemá k tomuto účelu dostatečné prostředky, konkrétně zmínil, že nemá dostatečné prostředky na vycestování. Podle žalovaného zde rovněž nebyly záruky k tomu, že by žalobce dodržoval opatření dle písm. c). Dobrovolné vycestování nelze očekávat. Neúčelné by bylo taktéž uložení opatření dle písm. d).
19. K námitce žalobce, že ze strany žalovaného mělo být uplatněno opatření dle písm. a) nebo c), tedy že by se žalobce nacházel na uváděné adrese nebo se pravidelně hlásil policii, soud konstatuje, že základní podmínkou pro zajištění cizince je především důvěryhodnost cizince a absence důvodných pochybností, že nebude uložené opatření plnit. V případě žalobce soud sice shledal několik skutečností, které by mohly vést k aplikovatelnosti zvláštního opatření (zdržování se na adrese), nicméně jsou přítomny také skutečnosti podporující závěr o nedůvěryhodnosti žalobce, které především v jejich spojení převažují, což ve výsledku možnost uložení zvláštního opatření vyloučilo.
20. Soud konkrétně uvádí, že z rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 2. 12. 2024 plyne, že žalobce se v době pobytové kontroly dne 24. 5. 2024 nacházel na adrese na Praze 11. Dále bylo zjištěno, že na dané adrese žalobce zároveň pobýval se svou manželkou a jejími dcerami a dále s matkou manželky a jejím přítelem. Argument žalovaného, že žalobce k této adrese nic zásadně neváže, je proto těmito skutečnostmi poněkud oslaben, byť s ohledem na nevěrohodnost žalobce nelze vyloučit ani to, že by žalobce po uložení zvláštního opatření adresu pobytu změnil s cílem vyhnout se vycestování. Soud nemá pochybnosti o tom, že žalobce na zmíněné adrese pobýval, nicméně, jak uvedl, žalovaný, nelze zaručit, že bude tento pobyt zaručen i dále, přičemž fakt, že cizinec pobývá na jisté adrese, bez dalšího není jediným důvodem pro uložení zvláštního opatření, neboť uložit toto opatření lze pouze tehdy, jestliže je cizinec zároveň celkově věrohodný, pokud jde o očekávání dodržování opatření. Jakkoli je pravdou, že žalobce byl pobytově kontrolován (26. 5. 2025) poměrně brzy poté, co bylo v odvolacím řízení potvrzeno jeho správní vyhoštění (březen 2025), bylo dne 26. 5. 2025 nesporné, že na území ČR pobýval neoprávněně.
21. Co se týče důvěryhodnosti žalobce, soud uvádí, že žalobce při podání vysvětlení sdělil, že sice věděl o tom, že mu bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, proti kterému také měl podat odvolání, dle svého tvrzení ale nevěděl, že by v odvolacím řízení již bylo rozhodnuto. Takové tvrzení je však v rozporu se skutečným stavem. Z dokladu o doručení druhostupňového rozhodnutí o správním vyhoštění žalobci vyplývá, že žalobce osobně rozhodnutí převzal dne 17. 3. 2025. Žalobce při podání vysvětlení tudíž vypovídal nepravdivě, neboť o doručení rozhodnutí musel vědět. Pro soud jde o zásadní okolnost, která vypovídá nejen o jeho věrohodnosti jako takové, ale i o záměrech žalobce hledat způsoby, jak nadále si zajistit faktický pobyt v ČR bez ohledu na jeho povinnost vycestovat. Tomu odpovídá i závěr žalovaného, že žalobce nečinil pro své vycestování z ČR žádné kroky. Byť k tomuto neměl příliš dlouhý časový prostor a zároveň dle svého tvrzení neměl ani dostatečné prostředky, nic toto nemění na tom, že byl povinen z území vycestovat, což svévolně neučinil. K nevěrohodnosti žalobce lze pak konečně poukázat také na to, že mu

bylo uloženo správní vyhoštění a v minulosti páchal trestnou činnost, jakkoli ji lze hodnotit jako obecnou, nikoli zásadní trestnou činnost. K tíži žalobce je i skutečnost, že zde nejen pobýval, ale i bez oprávnění pracoval. Jakkoli v případě nedostatku prostředků k vycestování jde o racionální krok, zároveň však dané prokazuje, že žalobce nepovažuje za podstatné respektovat zákony ČR. Zajištění cizince je jistě velmi intenzivní zásah do osobní svobody a žalovaný by měl daný institut aplikovat střídmě, tedy i s určitým časovým odstupem, ale pokud je zjevné, že cizinec nehodlá vycestovat, potom jde o jediný účinný prostředek k vynucení již dříve uložené povinnosti vycestovat.

22. V případě žalobce bylo žalovaným adekvátně poukázáno na to, že žalobce opakovaně porušoval právní předpisy, kdy konkrétně zde neoprávněně pobýval, přestože mu bylo pravomocně uloženo správní vyhoštění a povinnost vycestovat. Soud se ztotožňuje se závěrem správního orgánu, že ve věci žalobce zde byly důvodné pochybnosti o tom, že by do budoucna dobrovolně vycestoval a plnil uložená opatření. Jakkoli by bylo možné předpokládat i další společné soužití rodiny, nemůže toto převážet nad obavou z možné změny pobytu žalobce, který by se mohl přestěhovat i se svými rodinnými příslušníky, nebo by mohl jiným způsobem vyvíjet snahu o to, aby nebyl správním orgánem kontaktován a stal by se tak nedosažitelným. Nebyla zde dána žádná zásadní záruka, že bude žalobce skutečně i nadále žít na zmíněné adrese. Ze shodných důvodů nebylo možné žalobci uložit ani opatření spočívající v hlášení se policii, neboť i v tomto případě zde byly dány zásadní pochybnosti o tom, že by žalobce skutečně tuto povinnost plnil. Lze dodat, že žalobci nebylo možné uložit ani opatření v podobě složení finanční záruky, a to pro nedostatek finančních prostředků, o kterém hovořil sám žalobce.
23. K námitce, že žalovaným nebyly dostatečně vypořádány dopady rozhodnutí na osobní a rodinnou situaci žalobce, soud uvádí, že ani tuto důvodnou neshledal. Žalovaný na straně 5 napadeného rozhodnutí uvedl, že ani emocionální výraznost těchto vazeb neanuluje předchozí žalobcovo protiprávní jednání a posoudil zajištění žalobce jako přiměřené opatření ve vztahu k osobním a rodinným vazbám žalobce. Poukázal také na to, že fakt, že zde má žalobce manželku státní příslušnosti ČR byl předmětem hodnocení vazeb žalobce v řízení o správním vyhoštění.
24. Rodinné vazby hrají při rozhodování o zajištění roli, nicméně musí zde být situace významná natolik, že jí lze odůvodnit pobyt cizince na území. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018 – 35, ve kterém se zabýval hodnocením rodinných vazeb v rámci řízení o uložení povinností opustit území, bylo uvedeno, že: *„samotná skutečnost, že cizinec má na území ČR rodinné vazby tak automaticky nemůže znamenat, že by stanovení povinnosti opustit území představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Je tedy třeba posuzovat, zda by vycestování cizince (s ohledem na to, jak složitý je v daném případě návrat 4 Azs 84/2021 - 55 pokračování cizince do ČR) mohlo nepřiměřeně zasáhnout jeho soukromý a rodinný život. Nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince v důsledku vydání rozhodnutí o opuštění území však bude zpravidla shledán pouze ve výjimečných situacích, které by ospravedlňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území ČR.“*
25. Soud k tomuto uvádí, že posouzení dopadů rozhodnutí na osobní a rodinný život žalobce mohlo být ze strany správního orgánu podrobnější, neboť ten pouze obecně uvedl, že zde jsou emocionálně výrazné rodinné vazby žalobce, ale nijak nekonkretizoval, o jaké osoby

v daném případě jde, jaký je vztah žalobce k nim a nebyly podrobněji rozebrány ani jiné vazby žalobce k ČR (ekonomické, soukromé apod.). Správní orgán zmínil pouze fakt, že má žalobce v ČR manželku a že nebyly zjištěny žádné jeho kulturní či sociální vazby vůči ČR. Jakkoli bylo posouzení žalobcových vazeb provedeno pouze velmi stručně a obecně, soud nicméně neshledal nepřezkoumatelnost ani této části odůvodnění, a to s přihlédnutím k tomu, že zhodnocení dopadů rozhodnutí a překážek vycestování je primárně předmětem řízení o správním vyhoštění, které bylo s žalobcem rovněž vedeno, přičemž nepřiměřenost zde zjištěna nebyla. V rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 2. 12. 2024, které bylo potvrzeno v březnu 2025 (tedy přibližně dva měsíce před vydáním rozhodnutí o zajištění), bylo detailně rozvedeno, jaké vazby má žalobce v ČR, potažmo EU. Na toto rozhodnutí žalovaný ve svém odůvodnění poukázal a uvedl, že se skutečností, že má žalobce v ČR manželku, se správní orgán vypořádal v rámci řízení o správním vyhoštění. Ani sám žalobce pak při podání vysvětlení nesdělil nad rámec faktu, že zde má nemocnou manželku, nic dalšího, co by mělo jeho vycestování bránit.

26. K samotným vazbám žalobce jako možným překážkám vycestování pak soud uvádí, že bylo zjištěno, že žalobce má na území ČR manželku, se kterou žil, jak bylo již uvedeno, ve společné domácnosti, kde žily rovněž nezletilé dcery manželky a její matka s přítelem. Dále žalobce uvedl, že platí výživné na dítě, jehož není biologickým otcem. Ve vlasti má matku a dvě zletilé dcery, s rodinou je v kontaktu. Žije tam také jeho bývalá partnerka. Soud nepřehlédl ani sdělení žalobce uvedené při podání vysvětlení dne 26. 5. 2025 o tom, že jeho manželka má mít rakovinu. Tuto skutečnost soud v žádném případě nezlehčuje, nicméně nebyla žalobcem prokázána a nebylo ani sděleno, že by byla v této souvislosti nezbytná osobní přítomnost žalobce na území za účelem pomoci. Lze k tomu poznamenat, že manželce žalobce by mohla v nezbytném případě pomoci její matka, která s ní také žije ve společné domácnosti, kdy za byt manželé platí matce manželky. Z ničeho ostatně nevyplynulo, že by se žalobce o manželku v tomto směru přímo staral, toto nebylo v řízení o zajištění tvrzeno. Soud pak považuje v tomto ohledu také za podstatné, že v řízení o správním vyhoštění manželka žalobce sama sdělila, že v případě vycestování jejího manžela by toto pro ni byl citový zásah, kdy poukázala ještě na to, že by chtěla vycestovat s ním, ale není to jednoduché, neboť zde dcery navštěvují základní školu. Tyto skutečnosti sdělila v červenci 2024, aniž by uvedla cokoli o svém zdravotním stavu, co by mělo nasvědčovat tomu, že tento je natolik špatný, že by se z tohoto důvodu nedala situace řešit bez osobní přítomnosti žalobce. Žalobce v podané žalobě uvedl, že jeho manželka není z důvodu nemoci schopna dočasně pracovat, a tedy ani živit bez jeho pomoci rodinu. K tomu soud konstatuje, že ani pokud by žalobce nebyl zajištěn, rodině by v tomto směru nemohl výrazněji pomoci, neboť nedisponuje pobytovým oprávněním, ale naopak mu byla uložena povinnost vycestovat, kdy dle svého sdělení v ČR pracoval brigádně bez smlouvy. V takové činnosti by nemohl pokračovat ani tehdy, kdyby mu bylo uloženo zvláštní opatření. Pokud by podpora manželky a celé rodiny ze strany žalobce měla spočívat primárně ve financování rodiny, nebrání toto vycestování žalobce do vlasti, kde by naopak mohl legálně získávat finanční prostředky, kdy však na místo toho žalobce ilegálně bez dalšího pobýval v ČR, kde bez povolení pracoval. Lze také dodat, že žalobce v žalobě poukázal na to, že na straně 7 rozhodnutí ve věci správního vyhoštění z března 2025 bylo uvedeno, že manželka žalobce byla v dočasné pracovní neschopnosti. To je sice pravdou, ale žalobce opomíjí celkový kontext věci, kdy v rozhodnutí bylo zmíněno, že v pracovní neschopnosti byla manželka do 23. 10. 2023, nebylo však doloženo, dokdy tato trvala. Zároveň správní orgán také uvedl, že při výslechu dne 23. 7. 2024 manželka žalobce sdělila, že se cítí zdráva. Co se týče toho, že

mají být v těchto souvislostech postiženy dcery manželky žalobce, pak soud uvádí, že při podání vysvětlení žalobce opakovaně zmiňoval pouze to, že zde má manželku, o kterou pečuje a kterou jako jedinou označil jako osobu, vůči které by jeho vycestování bylo nepřiměřeným zásahem do rodinného života. Ohledně dcer pouze zmínil, že tyto s nimi bydlí ve společné domácnosti.

27. Soud shrnuje, že odůvodnění žalovaného ve vztahu k překážkám vycestování je poměrně obecné, nicméně jako celek s odkazem na odůvodnění rozhodnutí ve věci správního vyhoštění ob stojí, nejsou zde žádné skutečnosti, které by svědčily o existenci překážek realizace správního vyhoštění.
28. K námitce žalobce ohledně porušení 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců z důvodu, že žalovaný zajistil žalobce za účelem správního vyhoštění i přesto, že je v postavení žadatele o azyl, soud uvádí, že žalobce byl zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, a zároveň nebylo zjištěno ani z ničeho nevyplývá, že by byl v postavení žadatele o azyl.
29. Ze shora uvedených důvodů žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
30. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci samé úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 24. 6. 2025

Mgr. Kamil Tojner, v. r.

soudce